

Αγάπη του Μαΐου

/ [Πεμπτουσία](#)

Με το πρώτο χάραμα της πρωτομαγιάς την έπιασαν οι πόνοι. Αμέσως φώναξε τη μάνα της. Εκείνη ήρθε τρέχοντας να την ηρεμήσει: «Μη φοβάσαι Λενιώ. Ο γιος σου πολύ γερός θα βγει, ροδόσταμο θα μυρίζει. Ευλογία της άνοιξης είναι το παιδί τούτο».

Πράγματι η Λενιώ γέννησε ένα υγιέστατο αγοράκι, τον Γιώργη. Εκείνη τη μέρα θυμάται πολύ καθαρά η γιαγιά ότι εμφανίστηκαν και οι πρώτοι κοντσέδες στην τριανταφυλλιά. «Η δροσιά του Απρίλη και τα λούλουδα του Μάη θα τον συνοδεύουν στη ζωή του», είχε προφητέψει.

%May_flower_%

[Majos_mesa1](#) και το αγόρι μεγάλωσε κι έγινε παλικάρι. Στο πέρασμα του, πράγματι, μυρωδιές της άνοιξης ξεχώριζες. Κοπέλες πολλές του έταζαν τα προικιά τους. Κοπέλες πολλές παρακαλούσαν για ένα του βλέμμα. Όμως μόνο η Φιλιώ το προνόμιο αυτό απολάμβανε. Μαζί της μόνο ο Γιώργης ένιωθε τη γαλήνη, τη ζεστασιά, την αγάπη. Αλλά κι αυτή μόνο μαζί του ένιωθε τόσο ευτυχισμένη.

[agonigi](#) Ήρθαν όμως χρόνια δίσεχτα και καιροί που τα δέντρα δεν έβγαζαν καρπούς ούτε το χώμα στάρι. Άγονη η γη, γυμνή και παραπονεμένη κοιτούσε τον ουρανό παρακαλώντας τον για βροχή. Έτσι ο Γιώργης το αποφάσισε, να φύγει για τα ξένα. Να βρει την τύχη του σε άλλους τόπους. Η μάνα του, η Λενιώ, του είπε να προσέχει και να της γράφει συνεχώς. Η γιαγιά του 'δωσε την ευχή της. Η Φιλιώ με κλάματα στην αγκαλιά του έπεσε και τον θερμοπαρακάλεσε να το ξανασκεφτεί. Αυτός τον λόγο του έδωσε πώς θα γυρίσει σύντομα. Μάιο θα γύριζε για να την παντρευτεί. Και εκείνη του υποσχέθηκε πώς θα τον περιμένει. Μήνες δύσκολους πέρασε ο Γιώργης στην ξενιτιά. Μέρα - νύχτα δούλευε με μία μόνο σκέψη. Να γυρίσει στον τόπο του. Οι μήνες όμως έγιναν χρόνια και οι εποχές εναλλάσσονταν πολύ γρήγορα και στο πέρασμά τους ο χρόνος χάθηκε μέσα στις λέξεις «Δούλεψε, ξένε, δούλεψε».

%music_Kappadokia_%

Όμως μια Πρωτομαγιά, μυρωδιές τριαντάφυλλων και ροδόσταμου ξεχύθηκαν στον ανοιξιάτικο αέρα κι ο Γιώργης, σαν να ξύπνησε από λήθαργο, άρχισε να θυμάται. Το χωριό του, τη μάνα του, τις τριανταφυλλιές, τη Φιλιώ και την υπόσχεσή του. Την ίδια εκείνη νύχτα σέλωσε το άλογό του και κάλπασε προς την πατρίδα του.

Image not found or type unknown

Μετά από δυο βδομάδες οι καμπάνες της εκκλησίας

χτύπησαν. Μεγάλος γάμος θα γινόταν. Η Φιλιώ, ντυμένη νυφούλα, αφήνοντας τα κορίτσια του χωριού να την περιποιηθούν, τραγουδούσε ανοιξιάτικα τραγούδια και ο Γιώργης καμαρωτός - καμαρωτός ανυπόμονα στεκόταν στο προαύλιο της εκκλησίας. Όταν ξεπρόβαλλε η καλή του της χαμογέλασε, της έδωσε ένα δροσερό φιλί και τη συνόδεψε μέσα στην εκκλησία.

%3_Dimotiko%

Image not found or type unknown

Μετά το γάμο ακολούθησαν χαρές

και πανηγύρια. Όλο το χωριό ευχήθηκε τα καλύτερα στο νιόπαντρο ζευγάρι. Η Λενιώ δακρυσμένη φιλούσε μια το γιο της, μια τη νύφη της. Αδύνατο της φαινότανε να κρύψει τη χαρά της. Και η γιαγιά τους έδωσε την πιο όμορφη ευχή: «Οι χαρές και οι λύπες σας τραγούδια ας γίνουν. Τραγούδια που ρόδα μυρίζουν και άνοιξη θυμίζουν. Για να θυμόμαστε κι εμείς την αγάπη σας, την τόσο δυνατή. Και μακάρι να 'ρθουν κι άλλες αγάπες του Μαΐου σαν αυτή!»

Αλέξανδρος Σαββόπουλος